

Lieve student,

Onze [briefwisseling](#) is al van een aantal jaren geleden. Toch werkt die nog steeds door. Het was geen gemakkelijke tijd. Bijzonder vind ik dat. Jouw opmerking over het feit dat de ik discrimineerde sloeg in als een bom. Een bom die dus nog steeds een beetje natrilft. Hoe heb ik onze gesprekken gewaardeerd. Waar we begonnen met de verschillen – jij zwart, ik wit – kwamen we er steeds meer achter dat we meer overeenkomsten hadden dan verschillen. Onze angsten, beiden enig kind. Ook daar schrok ik weer van.

We hebben stappen gezet binnen de opleiding, binnen school. Er is veel aandacht voor gekomen. Maar daarmee zijn we er nog niet. Lang nog niet. Vooroordelen zijn er nog steeds en er zijn nog steeds studenten zijn die zichzelf niet thuis of vertegenwoordigd voelen binnen onze school. We hebben een lange adem nodig.

Jij nodigde me uit 'om samen te leren leven'. En dat experiment zijn we aangegaan. Samen met Archell Thompson hebben we een theaterstuk gemaakt. We hebben ons verhaal verteld voor alle eerstejaarsstudenten van de opleiding Communicatie. Wat was ik onder de indruk van jouw optreden. Zo authentiek en echt. Voor rol die ik erin speelde, schaamde ik me. Maar goed, het mooie van die middag? Het ging niet om wie gelijk had. We hadden beiden ons eigen verhaal, ieder vanuit een eigen perspectief. En dat mocht er zijn!

Ook daarna is er veel gebeurd. Het onderwerp houdt me nog steeds bezig en heeft me ook kleiner gemaakt. En dat laatste is een grote winst. Laatst hoorde ik een gesprek met Dirk de Wachter, een Belgische psychiater, een uitgangspunt dat me trof: eerst de ander en dan ik. Ik raak er steeds meer van overtuigd. Mijn mening, het doet er niet zoveel toe. Juist de twijfel toe te laten, daar ligt de winst. Ik heb steeds meer mijn mond leren houden, heb leren luisteren. Zeker als docent. Niet wat ik vind doet er toe. Daarmee blokkeert het echte gesprek. Wat jullie vinden, denken en voelen. Daar ben ik benieuwd naar, en vooral in het waarom.

We sluiten af. Bedankt dat je me destijds geschreven hebt, voor de gesprekken die we hebben kunnen voeren. Voor de inzichten die je me hebt meegegeven. Ons doel – samen leren leven – hebben we zeker nog niet bereikt. We moeten nog veel meer stappen maken. Binnen de opleiding, binnen de hogeschool maar zeker binnen de maatschappij. Zelf laat laat ik me steeds meer voeden door twijfel. Ik weet dat ik vaak te weinig weet om stelling te nemen. Ik heb leren houden van die gespreken waarin we onszelf en ons ons standpunt opzij kunnen zetten. Gesprekken waarin niet de verschillen centraal staan maar waarbinnen we op zoek gaan naar de overeenkomsten. Mijn missie voor nu? Studenten voor dat gesprek warm maken.

Liefs, Agaath

Lees [hier](#) meer over het vervolg van dit experiment.